1. KAPITOLA

CASSIE

Život ma naučil mnohému. Snívať a následne na svojich snoch *makať*.

Hoci sa niekomu mohlo zdať, že som všetko dostala na zlatom podnose, nekonečne sa mýlil. Nikdy som nevyužívala konexie vlastnej rodiny a neobháňala sa svojím známym menom. Vždy som bola cieľavedomá, tvrdo som bojovala za svoje úspechy.

A dnes som mala jeden významný dôvod oslavovať.

~

Bea po mňa prišla vo veľkom štýle. S Levim visela cez strešné okno bielej limuzíny s pohárom sektu v ruke a úsmevom od ucha k uchu. „Astonová, sme tu!“ kričala na mňa z plného hrdla a bolo jej jedno, že po ulici prechádzalo mnoho vyčerpaných spoluobčanov. Kým ich deň končil, náš sa len začínal. Bolo mi jasné, že skôr ako po svitaní sa domov nedostanem.

„Nešuchci sa, buchta!“ zahučal Levi, na čo som mu ukázala perfektne vytrénovaný prostredník.

Ja mu dám buchtu!

Šofér v naškrobenej uniforme mi otvoril dvere, aby som vkĺzla do nemalého priestoru, v ktorom by človek dokázal i bývať. Nejaká limuzína ma však z miery nevyviedla. Luxus mi nebol cudzí, hoci som nechcela budiť dojem snoba.

Vrhla som sa na Leviho spodnú časť tela a strhla ho dolu. Dala som mu facku, dva búchance do vyšportovaného ramena a už sme sa tĺkli hlava-nehlava.

„Nebudeš ma volať buchta, ty primadona!“

„Primadona je tvoj bratranec!“

„Prestaňte, vy trúbky.“ Smiala sa Bea a snažila sa nás od seba oddeliť. Príliš sa však nenarobila. Limuzína sa pohla a s Levim sme sa ocitli na luxusnej podlahe. Ležali sme na chrbte vedľa seba a od smiechu sme nevedeli lapiť dych.

„Štetka!“ zavrčal mi láskyplne do ucha.

„Ty neverný bastard.“

Bea si nad nami vzdychla a napila sa priamo z fľaše.

Párty mohla začať!

~

„Cassie, milujem ťaaa!“ Moja najlepšia kamoška sa na mňa vešala uprostred tanečného parketu. Hudba dunela obrovskou preplnenou halou a rezonovala mi v celom tele. Stroboskopy blikali v rytme hudby a osvecovali tancujúcich ľudí farbami dúhy.

Levi sa motal pri nás, no zväčša striehol po koristi. Na jeho smolu bol v zlom revíre, kde sa mu ťažko rozoznávalo svojich.

Vždy, keď sa jeho modré oči zastavili na niekom, kto by stál za hriech, takmer okamžite sa dotyčný prejavil ako heterák.

Chudák Levi. Dnes pôjde domov zrejme sám.

„Už som ti vravela, že sa z teba neskutočne teším a že mi budeš chýbať, ty mrcha?“ Beatrice mala oči lesklé od alkoholu, no úprimné.

Zazubila som sa na ňu. „Áno. Asi dvadsaťkrát."

Pohodila dlhými blond vlasmi a mne do nosa udrel jej podmanivý parfum značky Chanel. „Ty to zvládneš. Rozmetáš celé zaprdené vydavateľstvo. U-vi-díš!" Šermovala mi prstom pred nosom.

Beina gorila postávala blízko nás a cez tmavé okuliare sledovala každý pohyb, ktorý sme urobili. Naše *babské* jazdy už nebývali ako kedysi. Dnes bola Bea známa a žiadaná.

Tri roky dozadu vyhrala druhé miesto v známej speváckej súťaži a dnes sa jej pracovné ponuky priam hrnuli. O týždeň letí do Los Angeles, kde natáča druhé pokračovanie hudobného filmu *La Cappella*, v ktorom hrá jednu z hlavných úloh. Bola som na svoju najlepšiu priateľku veľmi hrdá, pretože všetko dokázala sama vďaka svojmu talentu a vášni k umeniu, lenže zároveň som žiarlila, pretože teraz som sa o ňu musela deliť s celým svetom.

Gorila Quentin spacifikoval najmenej troch dotieravcov, kým som sa objímala so svojou krásnou a až príliš opitou hollywoodskou hviezdou.

„Ty ma vieš podporiť, bloncka." Zachichotala som sa a tackavo ju viedla k nášmu súkromnému boxu. „Myslím, že máš nadnes dosť."

„Zato ty si triezva, nepáči sa mi to," naťahovala slová a ukazovala palec dole.

„Zlatko, nie si na facebooku a dobre vieš, že pijem s mierou."

„Pošli tú mieru dočerta a zabav saaa."

„Veď sa zabávam. Na tebe. To nestačí? Vďaka kamoške miere mi zajtra nebude tak na hovno ako tebe." Škerila som sa od ucha k uchu, keď som ju konečne usadila do koženého kresla.

Quentin sa k nám nenápadne presunul s vražedným výrazom a postojom nabúchaného džina, ktorý práve vyletel z čarovnej lampy.

Odradzoval každého potenciálneho zúfalca, ktorý by nás, nedajbože, zatúžil obťažovať.

„Vieš, ako povzbudiť," vzdychla si a natiahla sa po pohár s ginom. Okamžite som jej ho vytrhla a namiesto neho jej núkala minerálku.

Nepriateľsky po mne zagánila. „Daj mi to!"

„Nedám!"

„Pri všetkých svätých, daj mi ten pohár, doriti!"

„Keď vidíš svätých, nič ti nedám!"

Doťahovali sme sa, keď som zrazu zamrzla s pohľadom upreným na parket. Súboj o gin som prehrala.

„Panebože," vyšlo zo mňa. Sľuboval mi, že to predo mnou nebude robiť. Hajzel klamársky!

„Čo je?" spýtala sa Bea ťahavo, keď slávnostne vypila gin z nášho súboja.

„Levi." Zaostrovala som zrak na parket, kde sa bez hanby vášnivo bozkával s tmavovlasým chalanom približne v našom veku. Rukami si testovali pozadia a každému, kto ich videl, bolo jasné, kam povedú ich dotyky. Buď skončia na záchodoch, alebo to vydržia až k Levimu domov, odkiaľ ho následne môj milovaný ex vykopne.

„A kur..." nedokončila nadávku Bea. Naplo ju, schytila prvé, čo jej padlo pod ruku, a s hrozivým zvukovým sprievodom grcala do svojej značkovej kabelky.

Niečo pri nás zablikalo. Quentin sa pohotovo postavil pred Beu a kryl ju vlastným telom i za hrozby, že ošablí jeho vypracovaný chrbát.

Rýchlo som vybrala prázdnu fľašu šampanského z nerezového vedra na ľad a podávala jej ho, keďže kabelka nemala hlboké dno, a s nechuťou som svojej padlej hviezde držala vlasy.

Napínalo ma a musela som sa pozerať inam.

Hneď ako zvuky ustali, Bea sa nahlas rozvzlykala. „Môj iPhone! Ach, doriti! Mala si mi zakázať piť,"

fňukala, a keď som na ňu chcela vyšteknúť, ruku *ponorila* do kabelky mysliac si, že jej telefón nečaká rovnaký osud ako Titanic.

Rýchlo som sa natiahla po vedro a plnila ho vlastným koktejlom.

~

„Zabite ma.“ Bea ležala vedľa mňa na mojej kráľovskej posteli s baldachýnom.

Lord, schúlený pri mojom boku, potichu priadol. Škrabkala som ho medzi ryšavými uškami a hľadela na biely strop. Už sme tu jajkali pridlho, až som začala liezť na nervy sama sebe.

„Aké je to pre teba bozkávať sa pred verejnosťou s Ericom?“ opýtala som sa svojej polomŕtvej kamarátky, ktorá sa rozhodla stráviť celú nedeľu v mojich čistých perinách.

Bea a Eric mali vzťah čisto marketingového charakteru. Jej *akože* priateľ patril do chlapčenskej skupiny, ktorá dobývala popredné priečky hitparád. Bol mladý, pekný... A gej v utajení.

Vo svete šoubiznisu to jednoducho chodilo tak, že manažéri hviezd sa dohodli a uzavreli obojstranne výhodný pakt. Eric nemohol svoju orientáciu prezradiť pre dobro kapely, ktorú dostali na výslnie hlavne nadržané trinástky, a Beatrice vyhovoval *status quo*, vďaka ktorému si mohla robiť, čo len chcela.

Pokrčila nosom a chvíľu rozmýšľala. „Keď si predstavím, koľkých mal v puse, dvíha sa mi kotol,“ priznala úprimne, na čo sme vybuchli smiechom.

„Viem si predstaviť.“ Nakoniec som zvážnela a priložila si na tvár vankúš. Neskrýval ma však dlho, pretože mi ho takmer okamžite strhla z hlavy.

„Trápi ťa, čo si včera videla?“

Zažmurkala som. „Ja neviem. Teda, netrápi, len celá tá scéna mi prišla divná. Sľúbil mi, že sa bude predo mnou v istých záležitostiach krotiť.“

Kým Bea si vybrala pseudo-vzťah dobrovoľne, ja som sa o tom, čo bolo všetkým dávno jasné, dozvedela ako posledná, i keď som si s Levim bola veľmi blízka.

Snažila som sa mu odpustiť, že ma držal v klamlivom vzťahu takmer rok, no nezabúdala som na to, čo vo mne prebudil po rozchode.

„Vieš, že to robí, hovorí ti o tom, ale keď vidíš jeho akciu naživo, tak grcáš do vedra?“ Nadvihla obočie.

„T-to kvôli tebe som... Ach, nechajme to tak.“ Nálada mi vibrovala na veľmi nízkych frekvenciách.

„Mali ste detský vzťah bez sexu, len božteky a ručičky. Myslím, že by si mu mohla dopriať trochu divočiny. A tiež si myslím, že by si mohla dopriať trochu divočiny sebe. Odkedy vieš, na čo máš ten orgán dole, tak si buď zadaná, alebo zronená a rozídená.“

Niekedy som ju za jej pichľavé a presne mierené reči, aj napriek odvekej láske, neznášala.

Lenže mala pravdu.

Mám dvadsaťtri rokov a za sebou dva vážne vzťahy s nie príliš príjemným koncom. Levi za svoju orientáciu nemohol, hoci ma vodil za nos pomerne dlho, a Marcus, ten bol kapitolou sám o sebe.

Chodili sme spolu tri roky so všetkým, čo k takému chodeniu patrilo, a myslela som, že sme boli šťastní. Lenže chodia šťastní muži za inými ženami? Nie. Opäť som sa popálila a opäť sa vo mne prebralo niečo, z čoho som mala najväčší strach zo všetkého.

Znovu som bola tak mimo, že som dovolila...

Rýchlo som zahnala temné myšlienky do úzadia.

„To mám za to, že som naivná blbka a verím mužom. Neboj, posledné mesiace som si to konečne upratala

v hlave. Momentálne sa sústredím na ponuku vydavateľstva a na školu. Nič iné ma nezaujíma.“

„Ako nič? Chceš, nedajbože, zložiť rehoľný sľub a dať sa na celibát? Prečo si nenájdeš niekoho čisto na sex? V takom prípade nemusíš riešiť vzťahové komplikácie a môžeš sa sústrediť, na čo potrebuješ.“

„Presne takého jedného mám,“ povedala som nadšene a Beina tvár sa rozžiarila ako slnko na pravé poludnie.

„Vážne? Ako to, že o ňom neviem?“ Sprisahanecky si mädlila ruky.

„Ale vieš,“ vravela som a držala ju v sekundovom napätí. „Idú doňho dve baterky a dostala som ho od teba na narodeniny.“

Chvíľu trvalo, kým pochopila. „Prečo ma, sakra, zavádzaš, ty hnusoba?!“ Hodila do mňa vankúš, za ktorým ihneď leteli ďalšie. Lord hlasno zamraučal, keď ho jeden zasiahol, a nespokojne zoskočil z postele.

„A ako ho voláš? Robík-Bobík? Alebo Drtič? Krull? Hitman? Rocky?“ Rehotala sa a chytala sa za brucho.

„Nie a nie! Volá sa pán Včielka!“ Odula som spodnú peru, no pri jej výraze som sa znova pučila smiechom.

„Kriste! A to ako prečo?“

„Lebo je zlatý, usilovný a bzučí!“ Okej. Moje argumenty ju poriadne odrovnali. Smiali sme sa ako dve pološialené pubertiačky.

Našu zábavu prerušila zvučka zvončeka, ktorá sa rozľahla priestranným bytom. S Beou sme na seba pozreli s nechápavými výrazmi.

„Určite sa ide zase sťažovať suseda.“ Prevrátila som oči a vstala z postele, v ktorej akoby vybuchla bomba.

Obliekla som si župan a odcupkala z izby cez obývačku prepojenú s kuchyňou až na úzku chodbu. Pozrela som cez priezor vo dverách a zbadala Leviho s troma krabicami pizze.

„Ja viem, že si tam," ozval sa, keď som si vzdychla.

Napokon som mu otvorila. „Čauko," pozdravila som.

Automaticky sa ku mne naklonil a pobozkal ma na líce. „Čau, láska. Doniesol som vám raňajky a mám nejaké pikošky."

„Ak chceš hovoriť o svojom včerajšom sex-maratóne, môžeš si odpustiť podrobnosti, prosím?" zamrmlala som, keď sme kráčali do obývačky.

Levi položil pizzu na stôl vedľa veľkého sivého gauča a zamyslene ma skúmal. „Nie, to som ti teda na nos vešať nechcel." Prudko sa otočil k pootvorenej spálni. „Drahá, vstávaj! Dnes je z teba väčšia celebrita ako včera! Vieš, ako ťa nazvali v novinách? Zvratková fontána!"

„Čože?" ozvalo sa z izby. Najprv z nej vybehol namrzený Lord, ktorému sme rušili obednú siestu, a následne za ním strapatá Bea v mojom tričku a nohavičkách.

„Tu máš! Je toho plný internet." Podával jej noviny s tvárou hodnou partičky pokru, nenútene si sadol na zem a začal sa kŕmiť priamo z krabice.

„Som v riti. Ali ma zabije," zafňukala pri pohľade na svoje fotky zo včerajšej noci. Chytala sa za hlavu.

„To je *celé-v-riti*, život celebrity." Mykla som plecom a prisadla si k Levimu.

„Cassie, požičaj mi telefón."

„Je na skrinke na topánky." Kývla som jej hlavou a pustila sa do svojej obľúbenej havajskej pizze, ktorú okrem mňa nik iný neobľuboval. Ich smola!

Ananás na pizzu rozhodne patrí!

„Mám ťa rád, vieš to, však?" ozval sa Levi. Okamžite som k nemu vzhliadla. V modrých očiach som mu vyčítala nemé ospravedlnenie za včerajšok a v tom momente som si pripadala ako najhoršia osoba na svete. Stále sa za mňa cítil zodpovednosť, aj keď sme už spolu nechodili.

„Aj ja teba, ty primadona." Strčila som ho do ramena.

Stiahol si ma do objatia a konečne som sa pri ňom uvoľnila. Pobozkal ma na čelo a znova predo mnou uprednostnil jedlo. Kríza bola zažehnaná.

Po pár minútach sa k nám pripojila zamračená Bea, sadla si k stolu z druhej strany a bez slova si vzala trojuholník svojej vegetariánskej pizze.

„Pokiaľ máš v pláne spáchať samovraždu, chcem tvoju zbierku platní Elvisa Presleyho a percentuálny podiel z tvojej tvorby," konštatovala som pri pohľade na kamarátku. Urobila na mňa grimasu a vyplazila jazyk.

„Zahrnieš do testamentu aj mňa? Páči sa mi tvoj byt v Los Angeles."

„Choď do riti, Levi," oborila sa na neho, no zlá nálada ju opúšťala. Nikdy sa pre nič dlho netrápila.

„To má byť pozvánka?" S obočím začal robiť mexické vlny a vtom sme sa všetci traja rozosmiali. Ponurú atmosféru odvialo do teplých krajín.

„Kedy máš stretnutie vo vydavateľstve?" vyzvedala moja kamarátka.

„Zajtra o jednej," odvetila som nervózne. Už len pri predstave zajtrajšieho dňa mi sťahovalo vnútornosti obavami zmiešanými s nadšením.

„To znamená, že ťa musíme prichystať. Šaty, topánky, líčenie, parfum a, samozrejme, konverzácia. Zanecháš ten najlepší dojem, to ti prisahám."

Hľadela som na jej horlivú tvár a napokon som súhlasila. Zajtra bude deň D a všetko musí byť tip-top.

2. KAPITOLA

CASSIE

Prstami som si uhladila dokonalo vyžehlené vlasy a dvihla bradu, aby som budila sebavedomý dojem, hoci som bola vystresovaná.

Vydavateľstvo *L&L publishing* sa nachádzalo v samotnom srdci mesta blízko univerzity, na ktorej som si tento rok dorábala posledný ročník.

Nebolo to tak dávno, čo som počas prestávok medzi seminármi sedávala v univerzitnej kaviarni a civela na vydavateľstvo s túžbou vkročiť doň ako autorka. Snažila som sa pripomínať si vyznačené citáty z motivačných kníh a pracovať na zhmotňovaní svojich snov.

Vesmír mi to bol, sakra, dlžný!

Ladným krokom som vstúpila do historickej budovy a zanechávala za sebou arómu svojej obľúbenej vône s príznačným názvom *Euphoria*. Mala som v sebe toľko očakávaní, až sa mi krútila hlava.

Nachvíľu som zastavila vo *foyer* a udivene si prezerala sieň slávy, ktorou sa vydavateľstvo hrdilo. Priznám sa, že z autorov, ktorých som videla na fotografiách vedľa ich najlepšie predávaných kníh, som spoznala len jedného. Lindu Reedovú.

Jej knihy *Horkosladké esencie* a *Placebo* mali špeciálne miesto v mojej neskromnej knižnici.

S nádejou som sa vybrala na prvé poschodie, kde som mala odštartovať sľubnú spisovateľskú kariéru.

„Dobrý deň, som Cassandra Astonová. Prišla som na dohodnuté stretnutie s pánom Lintonom ohľadom súťažného rukopisu," oznámila som neprehliadnuteľnému recepčnému s precízne zastrihnutým strniskom a ešte precíznejšie vybraným oblečením. Už od prvého pohľadu som ho zaradila do Levi-revíru.

Milo sa na mňa usmial, pozdravil sa a pozrel do počítača. „Momentík, prosím."

Prikývla som a kým on vybavoval telefonát, ja som sa rozhliadala po otvorenom priestore s piatimi stolmi, za ktorými v tichosti sedeli zamestnanci pracujúci na svojich projektoch. Komorná atmosféra mi pripomenula univerzitnú knižnicu, kde sa človek s prepáčením bál aj prdnúť, len aby sa na neho ako pitbul nezavesila knihovníčka Mansonová so šialeným výrazom na strhanej tvári.

„Pán Linton ešte nedorazil, ale zatiaľ sa vás ujme slečna Lockwoodová. O chvíľku je tu, dáte si niečo na pitie?" vyrušil ma z úvah recepčný.

„Nie, vďaka."

Zo zadných dverí vyšla vysoká, štíhla žena s krátkymi čiernymi vlasmi a krikľavým rúžom na perách. Dívala sa na mňa a ladnou chôdzou, aká by sa hodila na prehliadkové mólo, kráčala priamo ku mne. Priateľsky sa na mňa usmiala. „Vy musíte byť isto náš novoobjavený poklad." Zažmurkala na mňa hustými riasami a vystierala predo mňa ruku.

Potriasla som si s ňou pravačkou a taktiež sa na ňu usmiala. „Cassandra Astonová, veľmi ma teší."

„Teší ma, Cassandra. Ja som Sophia Lockwoodová, stačí len Sophia."

„A mňa volajte Cassie," opravila som ju potešene.

„Výborne, zlatíčko, tak poď so mnou do kancelárie a kým príde môj milovaný brat, pohovoríme si." Chytila ma okolo ramien a viedla do súkromia kancelárie.

Usadili sme sa za mahagónovým stolom s výhľadom na námestie. Ak by som sa pozrela z okna lepšie, možno by som za vysokými pagaštanmi, ktoré sa vynímali v radovej výsadbe v parku, zahliadla budovu univerzity.

„Isto vieš, prečo si tu," začala. „Literárna komunita nerobí podobné súťaže často, a hoci sme už pár rokov na výslní, chceme náš úspech vo vydavateľskej činnosti, ale i v distribúcii, rozšíriť celoplošne. A to som ešte nespomínala, že víťazné vydavateľstvo s autorom získajú slušné dotácie. Teda konkrétne prvé tri umiestnenia, no nás zaujíma prvé miesto, však?"

„Samozrejme," pritakala som.

„Oslovili sme ťa preto, lebo z tunajších mladých autorov, ktorí píšu príbehy na platforme *Wattpad*, si najúspešnejšia, najproduktívnejšia a máš najlepšie dosahy," sypala zo seba superlatívy, na čo som jej chcela protirečiť, lebo z nášho regiónu som rozhodne nebola najúspešnejšia, ale Sophia pokračovala, „čiže z týchto dôvodov sme si vybrali práve teba. Máš veľkú fanúšikovskú základňu, príbehy zverejňuješ pravidelne a musím uznať, že ma tvoje diela očarili."

„Tuším ste si ma preklepli. A ďakujem."

„Nikdy nekupujeme mačku vo vreci." Žmurkla na mňa a potom pozrela na hodinky. „Ak sa nemýlim, tak tento rok dokončuješ posledný ročník na univerzite. Žurnalistika, je tak?"

„Tak. V blízkej dobe ma čakajú záverečné skúšky."

„Čiže budeš mať čo robiť. Ale stále tvrdím, že všetko sa dá, ak sa chce."

„To určite. Som vďačná za to, že môžem byť súčasťou

niečoho takého veľkého, ako je...“ nedopovedala som, pretože dvere za mnou sa rozleteli, až mnou myklo.

„Meškáš,“ vyhlásila Sophia, stále s úsmevom na perách, a hľadela za mňa.

Pomaly som sa otočila a oči sa mi rozšírili. Vstala som a začala si žmoliť ruky od náhlej nervozity, čo vo mne vyvolal muž, ktorý vyrušil našu priateľskú konverzáciu.

Bol vysoký, urastený, odetý v neformálnom oblečení skladajúcom sa z tmavých džínsov, bieleho trička a koženej bundy. Nemohla som si nevšimnúť jeho potetované ruky, hánky či prsty. Takisto mu tetovanie vychádzalo spod bieleho trička cez krk a končilo v štýlovo ostrihaných tmavých vlasoch, ktorých neposlušný prameň mu padal do čela a zvýrazňoval ten najzaujímavejší pár smaragdovozelených očí. V nose mal strieborný krúžok, v uchu sa mu zaleskol dvojitý tragus a na vonkajšej ušnici krúžkový helix. V pírsingoch som sa vyznala, sama som ich kedysi zopár mala, ale ponechala som si len jeden v pupku.

Muž, ktorý bol istotne pán Linton, zazrel zo svojej sestry na mňa. „Nechaj nás osamote,“ takmer zavrčal a mne pri tóne jeho hlasu stuhla krv v tele.

„Buď slušný, Harry,“ varovala ho Sophia, a keď vychádzala z miestnosti, venovala mi povzbudzujúci pohľad. Zavrela za sebou dvere a atmosféra razom oťažela.

Nevedela som prečo, ale roztriasli sa mi kolená. Snažila som sa spomenúť si na všetko, čo som si včera nacvičovala s priateľmi, no v hlave som mala prázdno.

„Som Cassie,“ pípla som nesmelo a podávala mu ruku. Stál sotva dva metre odo mňa a skenoval ma skúmavým pohľadom, ktorým mi videl hádam aj pod šaty. Do hlavy mi stúpala neúnosná horúčava.

„Viem,“ odvrkol. „Sadnite si!“ Nepodal mi ruku, tak som ju stiahla, aj keď ma to naštvalo. Tento muž bol

úplným opakom svojej sestry. Zdalo sa, že najradšej by bol niekde úplne inde, len nie tu. Nie so mnou.

Srdce mi bilo ako splašené, chvela som sa od autority, ktorá sa predo mnou vynímala, a tak som sa radšej poslušne usadila do koženého kresla.

Konečne zo mňa odtrhol znechutený pohľad, obišiel stôl a sadol si oproti mne. Zo zásuvky vybral zväz papierov a hodil ho do stredu stola, až mnou pri tom zvuku znovu šklblo. Spoznala som rukopis, ktorý som pred týždňom poskytla vydavateľstvu.

Nasucho som preglgla.

„My dvaja máme presne rok na to, aby sme z tejto sračky spravili niečo čitateľné," oznámil mi hrubo.

Naklonila som sa bližšie k stolu. „Ako prosím?"

Pán Linton, *pche, že pán, môže mať o pár rokov viac ako ja*, sa nadýchol, zavrel oči a prstami si stisol koreň nosa. Možno si myslel, že mám o koliesko menej.

„Zopakujem to ešte raz a poslednýkrát. Ak chcete, môžete si to aj nahrať." Znovu otvoril zelené oči. „Máme rok na to, aby sme túto nečitateľnú, prehnane sentimentálnu a nereálnu sračku prerobili na niečo, s čím budeme mať šancu dostať sa aspoň do prašivej top päťdesiatky zo sto. Už rozumiete jazyku, v ktorom sa s vami rozprávam?" Jeho hlas sa do mňa zavŕtaval ako nôž, bodal do mňa a bodal. Moje ego, ktoré pár minút dozadu vďaka Sophiinej chvále tancovalo salsu, práve s vreskotom utekalo od nevrlého muža s barbarskou povahou a najprenikavejším pohľadom.

„Sračku?" spýtala som sa neveriacky.

„Presne tak." Schytil rukopis a teatrálne ho hodil do koša. Neverila som vlastným očiam, že to naozaj urobil. Sedel oproti mne ako socha, oči upreté do mojich, a jediné, čo sa mu hýbalo, bola hruď. Naozaj ohromná, pevná hruď, ktorú mal takisto posiatu tetovaniami presvitajúcimi cez biele tričko.

„Máte so mnou nejaký problém?“ vyhŕkla som odvážne skôr, ako som si to vopred premyslela.

Pán Harry Theodor *Idiot* Linton naklonil hlavu do strany, pričom si na rukách popraskal kĺby. Jeho gesto by sa niekomu mohlo zdať hrozivé, ale nie mne! Netušila som, čo som spravila, že voči mne zaujal od začiatku nepriateľský postoj, no rozhodne si nenechám skákať po hlave od nejakého hlupáka!

„Nie ste tu na to, aby ste kládli otázky, slečna Astonová,“ povedal až hrozivo ticho a bez prerušenia očného kontaktu niečo vybral z vrecka koženej bundy.

Vzduch vôkol nás bol čoraz ťažší, sotva som dokázala dýchať. Tŕpla som a rozmýšľala, ako mu to vytmavím. Jeho arogantný prístup ma rozčuľoval. „Žiaľ, nikto okrem mňa vás nemôže viesť. Verte mi, že som bol prvý, kto sa Sophiine rozhodnutie pokúšal zmeniť, lenže rozmary mojej nevlastnej sestry sú nekonečné. Takže sa dohodneme nasledovne. Tento piatok mi donesiete vypracovaný koncept nového príbehu. Nič z toho, čo je v koši, tam vidieť nechcem. Ku konceptu mi priložíte rozpis a rozbor postáv.“

„Ale...“ chcela som sa brániť, chcela som mu oponovať, že za takú krátku chvíľu nevymyslím niečo úplne nové. Dvihol prst a okamžite ma umlčal jedovatým pohľadom. Sama som bola zmätená z toho, ako to dokázal. Mala som najpodrezanejší jazyk v okolí, ibaže pri ňom sa so mnou diali prapodivné veci.

Oči napokon sklonil ku kartičke, ktorú držal v rukách, niečo na ňu rýchlo načmáral a vstal. Automaticky som sa postavila aj ja, čakajúc ďalší útok.

Pán Linton obišiel stôl a mračil sa na mňa, akoby to bola najprirodzenejšia vec na svete. Atmosféra okolo nás hustla, až skoro nadobudla hmatateľné obrysy.

„V piatok vás očakávam v tomto podniku. Bez vizitky

by vás nepustili, hm... za mnou.“ Podával mi kúsok tmavého papiera, stál však dosť ďaleko odo mňa, a tak som sa k nemu natiahla. Celá som sa triasla, a keď som si od neho brala vizitku, nechtiac som sa dotkla jeho ruky. V tom momente medzi nami zapraskala elektrina, ktorá mi vystrelila do prstov. Zatajili sme dych a uskočili od seba. V živote som nič podobné nezažila.

Obdaril ma nestráženým, priam prekvapeným výrazom, potom si znovu nasadil na tvár masku a zaťal čeľusť. S nepatrným záchvevom nozdier sa bez pozdravu vybral preč. Jediné, čo tu po ňom ostalo, bol silný závan korenistej kolínskej a moja maličkosť tesne pred nervovým zrútením.

Po hádam troch storočiach, ktoré som strávila opustená v kancelárii, som sa zmohla na nejaký pohyb. Vizitku som si pridržala pred očami a skúmala jej jednoduchosť.

Na čiernom papieri sa leskol nápis *LocalX* a na zadnej strane bolo napísané zlatým perom slovo, ktorému som nerozumela. *Habibi*.

Moje pôsobenie v *L&L* nabralo po prečítaní vizitky rýchly spád. Z koša som protestne vybrala zdehonestovaný rukopis, prehltla horúce slzy, ktoré sa mi chceli preliať z očí, vystrčila som bradu a doslova utiekla, neobzerajúc sa po pracovníkoch, milých šéfkach či nemilých ničiteľoch snov.

Doma som dala Lordovi obľúbenú konzervu, zhodila prebytočné oblečenie a vhupla do atypickej štvorcovej vane, v ktorej som si dopriala horúci kúpeľ, plný bubliniek. Napadali mi rôzne protiargumenty, ktoré som nebola schopná povedať na *pohovore*, alebo ako mám vlastne tú tragikomédiu nazvať, a trieskala som si o hlavu nádobku so šampónom za to, že mi tie slovné protiútoky neprišli na um skôr.

Celý čas som však myslela na jedno – na pár podivných očí, ktoré ma bolestivo prepaľovali a ochromovali

moju vždy pohotovú myseľ. Nerada som si to priznávala, ale táto nešťastná spolupráca mi naháňala väčšiu hrôzu ako záverečné skúšky na univerzite. Ak sklamem, bude po všetkom.

Mala som chuť plakať, rozkopať všetko okolo seba, zavolať Bei a Levimu, aby som sa im posťažovala na svoju zúfalú situáciu a pozvala ich k sebe na drink s prísľubom, že dnes by som podstúpila riziko a poslala *mieru* do riti. Lenže nič z toho som neurobila. Nejaký pán *arogantný, pokrytecký, nepríjemný* Linton, ktorý má zrejme namontovanú lyžičku v zadku, ma nedonúti podľahnúť sebaľútosti a riskovať tým...

Ach, ani na to nechcem myslieť! Nie! Ten prekliaty bastard, ktorého nemôžem dostať z hlavy, ma nezlomí!

Vyšla som z vane, zabalila sa do svetloružového županu s jednorožcami a sadla si k pracovnému stolu. Na vymyslenie nového príbehu, napísanie osnovy a rozbor postáv mám neskutočné štyri dni. *Aleluja!*

3. KAPITOLA

HARRY

Nad poloprázdnym pohárom whisky som spomínal na pohľad do zvláštnych medových očí, z ktorých sršal strach a pobúrenie. Oproti mne bola taká malá, že by som ju dokázal zniesť zo sveta jediným pohybom ruky. Drobná, krehká a nevinná. Po všetkých tých ženách to bude práve ona, ktorá mi dojebe jediné, na čom mi ešte záležalo?

Sofia vymyslela dokonalý plán, musím uznať. Učila sa od najlepšieho. Lenže nepripustím, aby študent prekonal učiteľa. Nedovolím jej, aby vyhrala.

Prekliata Sophia a... prekliata Cassie!

CASSIE

V parochni vyzerala Bea ako Vivien z *Pretty Woman* a peknú tvár si zhyzdila množstvom líčidiel. Vraj, aby ju nespoznali paparazzi. Levi sa pre zmenu nahodil do bieleho obleku a stavila by som sa o celý byt aj s kocúrom, že sa vykúpal v parfume. Z jeho silnej vône sa mi dvíhal žalúdok, hoci sme postávali na čerstvom vzduchu pred klubom.

Napravila som si svoj plný výstrih tak, aby odhaľoval čo možno najviac, a s nádychom som si dodávala odvahu. V ruke som stískala čiernu vizitku a pohľad som upierala na gýčovito vyzerajúcu budovu.

LocalX nemal práve najlepšiu povesť, ako som si zistila na internete, a nachádzal sa na úplnom konci mesta, čo samo o sebe neveštilo nič dobré. Architekt sa zrejme pokúšal o antický štýl. Pripomínalo mi to pajzel, kam slušné dámy nechodia. Ešteže ja a Bea nie sme dámy a Levi je Levi. Vyzeralo to tu skôr ako sídlo nejakého meter a pol vysokého neapolského mafiána s trojkilovou zlatou retiazkou na krku a chlpatou hruďou vykúkajúcou spod kvetinkovej košele.

„Nikto ma nesmie spoznať," kňučala Bea a znovu sa rozhovorila o tom, že jej Ali vyčistil žalúdok a dostala ultimátum.

„Prestaň už, preboha! Dám mu tie sprosté papiere a ideme preč," vravela som nervózne, keď som ich ťahala ku vchodu, nad ktorým blikal neónový názov podniku. Pred dverami neboli žiadne rady. Asi bolo pre tunajších štamgastov priskoro. Čoraz viac som si uvedomovala, že sem nepatríme.

„Ja sa vôbec neponáhľam," ozval sa Levi veselo, pričom som okamžite pretočila oči.

„Dnes je to o práci, nie o zábave," odvrkla som. Mala som ísť radšej sama, na to som však bola posratá až za ušami. Vošli sme do podniku, kde nás ožiarilo červené svetlo.

„Panebože, sme v kurvinci," šepkala Bea zhrozene.

„Pst!" Ťahala som ju hlbšie do jamy levovej. Do uší sa mi dostávali tóny vzdialenej hudby, dlhočizná chodba nemala konca a každých pár metrov som si nad našimi hlavami všímala bezpečnostné kamery. V žalúdku som cítila ťažký kameň z nervozity, no snažila som sa pôsobiť, že viem, čo robím.

Keď sme sa dostali na koniec chodby, v otvorených dverách stál hrozivo vyzerajúci ochrankár s náušnicou v uchu. Mračil sa na nás. „Vy ste?“ spýtal sa s náznakom akéhosi prízvuku. Bea mi stisla ruku.

„Prišla som za pánom Lintonom,“ odvetila som so zdvihnutou bradou.

„Za Herr Linton? Kto je, Scheiße, Linton?!“ zhúkol po nás, až sme všetci traja poskočili.

Rýchlo som z koženkových nohavíc vybrala vizitku a podala mu ju. „T-toto mi dal. Mám sa s ním stretnúť o pätnásť minút.“

Ochrankár prižmúril oči a študoval zlaté písmo na kartičke. Razom sa jeho prísny pohľad vystriedal s prekvapeným. „Ja nevedieť, že pán Habibi čakať návšteva! Nevadí, počkať. Volám!“ hulákal už bez agresívneho podtónu a niečo povedal do mikrofónu na svojej čiernej polokošeli.

„Habibi?“ pýtal sa Levi.

„Hej, to tam napísal, neviem ale, čo to znamená,“ odvetila som mu nezaujato. To už chytal do ruky telefón a *googlil*. Prečo to nenapadlo aj mne?

„Vy môcť ísť dnu, stále rovno, tam vás čakať Diesel,“ vravel ochrankár, no nič som mu nerozumela.

„Dobre,“ pritakala som i tak, vzala si naspäť vizitku a viedla svojich kamarátov ďalšou chodbou, vidiac na konci niečo svetielkujúce.

„Prečo Diesel? Prečo nie benzín? Alebo LPG?“ Bea sa pokúšala vtipkovaním zakryť hysterický podtón.

Bola zvyknutá na luxusnejšie priestory.

„Habibi znamená miláčik, je to po arabsky,“ vravel Levi, keď som náhle zastala a obaja do mňa zozadu drgli. To, na čo som hľadela, ma paralyzovalo a mojich priateľov zrejme tiež.

Pred nami sa rozprestieral obrovský priestor ožiarený

lasermi, svetielkami, disko guľami a UV svetlami. Až na gýčový vstup vyzeral podnik ako obyčajná diskotéka. Oba boky priestoru lemovali dva dlhé, nevedno-kde-končiace bary, v strede medzi nimi bol voľný priestor na tancovanie a na najodľahlejšom mieste od nás sa vynímalo vyvýšené miesto, ktoré bolo akoby imitáciou divadelného pódia. Lenže jeho vznešenosť narúšalo červené osvetlenie a tri striptérske kovové tyče.

Fakt sme v kurvinci! Bea mala pravdu.

Čo? Prečo? Ako? Otázky mi napádali ochromený mozog a ústa som nedokázala zavrieť ani násilím.

„Vás pustil Steiner?“ Vyrušil ma v úvahách hrubý hlas. Ocitla som sa zoči-voči asi dvojmetrovému nadšencovi posilňovne s vyholenou hlavou, tmavými očami a tetovaním na krku.

„Už viem prečo Diesel. Ty si ako Vin Diesel,“ vzdychla pri mne Bea zasnene. Zdalo sa, že jej kríza bola zažehnaná. Dotyčný po nej zazrel.

„Ideme za pánom Lintonom,“ prerušila som trápnu situáciu.

„Pozval ju Habibi,“ skočil mi do reči Levi, žmurkajúc na steroidového obra. Bolo mi jasné, že tí dvaja za mnou slintajú.

„V poriadku, poďte si po náramky, a keď ste tu prvýkrát, musíte prejsť krátkou registráciou,“ oznámil pán *pohonná hmota*. Mlčky sme ho nasledovali.

Vzduch v podniku bol ťažký od cigaretového dymu a pary, ktorú vypúšťal parostroj. Očkom som sledovala zopár vyobliekaných žien v príliš sexi oblečkoch a niekoľko mužov zdržujúcich sa pri nich. Na začiatku baru malo svoje miesto niečo, čo sa podobalo recepcii. Za pultom postával štíhly muž s čírom vyčesaným do strany a už z diaľky sa na nás usmieval.

„Vitajte v *LocalX*, zlatíčka. Šupnite mi svoje občianky

a povedzte, za čím vaše srdce piští. Hľadáte partnera? Partnerku? Oboje? Alebo len nezáväzný flirtík?“ Zženštilý hlas recepčného spustil *Levi-radar*. Ten sa už s úsmevom opieral o pult a ponúkal svoj preukaz premotivovanému fešákovi.

„Prepáčte, ale ja tomu nerozumiem. Prečo si musíme vybrať?“ Vykročila som vpred a podávala mu občiansky.

„Každý prvý piatok v mesiaci máme v lokáli zoznamovaciu párty,“ odvetil zaskočený mladík.

„Sme v bordeli?“ spýtala sa Bea vystrašene a ako jediná sa odmietla legitimovať.

Mladík sa zasmial a pretiahol môj doklad cez čítačku. „Nie, drahá. *LocalX* je vychýrený nočný klub.“

„To je to isté,“ zavrčala a rázne pristúpila k mužovi bližšie. „Ja sa tu nemôžem registrovať!“

Zažmurkal na ňu s prekvapeným výrazom v tvári a potom sa uškrnul. „Ja vás poznám...“ začal, no Bea mu rýchlo podala ruku so zrolovanými bankovkami.

„Nie, nepoznáte ma a nesmiem sa registrovať,“ vravela ticho a hypnotizovala ho modrým párom očí. Diesel stál pár metrov od nás a cez hlasnú hudbu Bein úskok nemohol počuť.

V žalúdku sa mi diali podivné veci.

Kam som to zatiahla svojich priateľov?

Kam ma ten idiot Linton, preboha, zavolal?!

„Och, samozrejme, slečna Taylorová, váš preukaz nám čítačka neberie, tak to do systému nahodím ručne,“ povedal po chvíľke, keď si pod pultom zrátal nemalú hotovosť.

„Vďaka,“ povedala Bea cez zuby a zabíjala ma pohľadom. Perami som jej naznačila, že je mi to ľúto.

„Výborne. Pozrite si ponuku náramkov a povedzte, o ktorý máte záujem. Bez nich sa dnes po klube nemôžete pohybovať. Zatiaľ vám vystavím členské karty.“

„Ja si prosím ten flirt," naťahoval Levi ruku bez toho, aby pozrel do displeja tabletu. Pretočila som očami a spolu s Beou sme si prečítali náramkové menu.

Och, aká sprostosť!

Ružový – žena hľadá muža.
Modrý – muž hľadá ženu.
Dúhový – LGBT.
Žltý – skupinové radovánky.
Červený – flirt na jednu noc.
Čierny – špeciálne požiadavky.
Biely – nehľadám nič.

Ticho sme zanadávali, pohoršené tým, čo tu zákazníci hľadajú a čo dostávajú.

„Biely!" vykríkli sme takmer naraz a čakali svoj náramok. Recepčný sa na našej reakcii zasmial a pokrútil hlavou. Napriek tomu nám vyhovel, a tak sme o dve minúty neskôr s pánom *pohonná hmota* kráčali okolo kožených boxov k neprehliadnuteľnému schodisku zo skla, osvietenému farebnými svetlami.

„Suchárky." Posmieval sa nám Levi, za čo sme ho obe prebodli pohľadmi.

„Habibi sa zdržiava v privátnej zóne," oznamoval po ceste Diesel. Prikývla som bez zbytočných poznámok. Málokedy som nenachádzala slová, no toto miesto ma ochromovalo. Doslova a do písmena.

Vo vysokých opätkoch som kráčala po strmom schodisku a občas sa pozrela dole na rozľahlý parket, ktorý sa pomaly, ale isto plnil.

Nádych, výdych, Astonová! Ty to zvládneš! Podvedomie mi dodávalo patričnú guráž, aby som sa vyrovnala s mužom, ktorý ešte len zistí, s kým má tú česť.

Privátna zóna sa až tak veľmi neodlišovala od VIP priestorov, aké nájdete v iných disko kluboch. Súkromné

poschodie bolo strážené ďalšími dvoma ochrankármi, ktorí si preverili naše nové členské karty, neverbálne sa na niečom dohodli s Dieselom a potom nás vpustili za zátarasy.

Páni! Výhľad odtiaľ bol neskutočný.

Vysoké zábradlia v antickom štýle vôbec nenarúšali výhľad na scenériu pod nami. Takto zhora mi hlavná miestnosť pripadala ako jama.

Jama plná sexuchtivých zákazníkov, neviazanej zábavy a nerestí. Výčnelok spoločnosti. Verejné tabu...

Na poschodí sa nachádzal súkromný bar s dvoma sporo odetými barmankami, na sedenie slúžili luxusné kožené boxy dostatočne vzdialené od seba, aby mal každý zákazník súkromie.

„Vidíš ho?“ pýtala sa ma Bea. Okolo nás bol asi tucet mužov, na moje prekvapenie aj v oblekoch, no pán Harry Theodor *Idiot* Linton nikde. Žmúrila som nadávajúc si, že som si nedala kontaktné šošovky. Ochrankári nás doviedli až sem, čiže musel byť tu.

„Nie, nevidím. Opýtam sa pri bare, poďme.“

„Konečne slovo do bitky.“ Levi ma potľapkal po ramene a prvý pochodoval k neónmi osvietenému baru, pod ktorým jeho biely oblek zažiaril ako maják v tme.

Barmanka mala na sebe šortky a niečo, čo sa podobalo skôr na podprsenku ako na tričko. Pri nej mi môj výstrih pripadal až príliš decentný, hoci som dnes chcela vyzerať sexi.

„Dáte si?“ spýtala sa ma nezaujato, kým mňa zaujali jej krikľavé modré vlasy, septum v nose, guľôčkový pírsing v strede nad hornou perou a farebne potetované ruky a krk. Žuvala žuvačku a tvárila sa znudene.

„Trikrát dvojitý Jack s colou a ľadom,“ zahlásil Levi automaticky.

Drgla som doňho. „Som tu pracovne. Ktorú časť slova si nepochopil?“

„Trochu sa odviaž, dievča. Zrejme máš prisilno stiahnuté vlasy gumičkou, ukáž!“ podpichol ma a rýchlym pohybom mi ich rozpustil. Už-už som ho chcela vyfliaskať, keď sa k nám nahla modrovlasá barmanka cez bar, až sa jej prsia dotkli pracovnej dosky.

„Kozy máš svoje?“ pýtala sa ma nahlas a nafúkla ružovú bublinu zo žuvačky.

Šokovane som na ňu vyvalila oči. „Čo prosím?“

„Či máš kozy svoje, alebo upravené. Si hluchá? Kamošovi si povedala, že si tu pracovne.“

Zopár sekúnd som ostala zarazená a zreteľne vykoľajená, kým som našla vlastný hlas. „Čo ťa je do toho? Som tu pracovne, ale nie tak, ako si myslíš. Prišla som za pánom Lintonom,“ odvrkla som podráždene. „Všetci ho tu voláte Habibi.“

V barmankinej tvári sa vystriedalo niekoľko emócií. Najprv si ma prekvapene prezerala a potom sa uškrnula. „Jasné. Niečo mi spomínal, len sa obávam, že si budeš musieť počkať. Nie si na rade,“ vyslovila posmešným tónom a hlavou kývla na opačnú stranu, kde sa nachádzali vyvýšené lóže.

Vtedy som ho zbadala a srdce mi prudko zabubnovalo v hrudi.

„Môj ty Boh všetkých sexi chlapov na planéte,“ zasyčala za mnou Bea a prisahala by som, že sa jej jazyk vyroloval z úst až po predlaktia.

„Mám erekciu,“ šepol Levi.

Nezmohla som sa na slovo.

Harry Theodor *Idiot* Linton stál pri zábradlí v obtiahnutých čiernych nohaviciach a čiernom tielku, ktoré odhaľovalo takmer všetky jeho fascinujúce tetovania na tele, a objímal mladú ženu s dlhými blond vlasmi. Neobchytkávali sa, dokonca sa ani nebozkávali, no ten výraz, akým ju prepaľoval, iskril všade navôkol.

Bol ako had. Pohľadom omamoval svoju obeť, ktorá si to zjavne užívala.

Keď som si predstavila, že namiesto tej blondínky tam stojím ja a on ma obopína pokreslenými svalnatými rukami, nohy sa mi zachveli.

Astonová, šibe ti?! Podvedomie mi dalo *k. o.* a snažilo sa spojiť s rozumom, ktorý mi na moment vypovedal službu.

„Je to on?“ pýtala sa Bea so zatajeným dychom, takmer ju nebolo počuť.

Prikývla som a pokúšala sa vyrovnať s tým, čo som práve videla.

„Tie drinky,“ zakňučal Levi, „rýchlo, prosím.“

S prudkým nádychom som si prekrížila ruky a zaťala zuby. „Idem tam!“

„Habibi nie je rád, keď ho niekto ruší,“ upozornila ma barmanka. Zazrela som na ňu a vybrala sa aj po varovaní vpred.

Bolo mi jedno, či sa bude hnevať. Mali sme dohodnutú schôdzku, zatiahol ma do akéhosi pajzlu, kde ho všetci oslovujú divnou prezývkou, a bez hanby opiera o zábradlie nejakú ženskú a preťahuje ju pohľadom! Nie, toto sa v korektnom biznise nerobí a my ten zasraný biznis máme!

Keď som bola dva metre od nich, zastala som. Bližšie som sa neodvážila.

„Ehm, ehm,“ prečistila som si hrdlo tak nahlas, aby ma počuli.

„Teraz nie,“ odbil ma bez toho, aby sa pozrel, kto mu stojí za chrbtom.

„Teraz áno!“ oponovala som mu.

Pustil zábradlie a pomaly sa otočil. S naštvaným výrazom v tvári a so zaťatou čeľusťou ma prepálil pohľadom, až sa mi roztriasli kolená. Zase!

„Pán Linton, máme schôdzku, ak si nespomínate.“ Bojovne som vystrčila bradu.

Zhlboka sa nadýchol, očami ma preklial na veky vekov a niečo rýchlo povedal žene s príliš krátkymi šatami. Tá mu v tichosti odpovedala, žmurkla naňho a vybrala sa tam, odkiaľ som prišla, k baru. Zrejme sa opäť zaradila do poradovníka, za mňa.

„Fajn, našli ste ma,“ povedal náhle a prichytil ma pri tom, ako som celý čas zazerala na to lacné dievča. *Možno to bol pracovný pohovor,* napadlo mi, ani som nevedela prečo.

„Áno, som tu. Rada by som vedela, prečo ste ma zavolali do tohto podradného podniku. Nemohli sme sa stretnúť vo vydavateľstve?“

„Jedinou podradnou vecou na tomto podniku sú ľudia, ktorí si myslia, že je podradný.“

„Čo si to...“

Skočil mi do reči: „Sám som prekvapený, že ste prišli. Myslel som, že to vzdáte, ale zrejme som sa mýlil.“

„Pamätajte si, že ja sa nikdy nevzdávam,“ syčala som jedovato a kŕmila som zlosť vo svojom vnútri.

Nikdy som k nikomu neprechovávala väčšie nesympatie ako k tomuto arogantnému alfa samcovi, ktorému som chcela jeho správanie oplatiť rovnakou mincou.

„Zaujímavé. Vašu vytrvalosť si rád otestujem. Nechcete mi nahradiť, čo ste práve svojím príchodom prerušili?“ Provokačne nadvihol jedno obočie.

Moja trpezlivosť mi dala zbohom a odletela prvým letom do teplých krajín. „Tak a dosť! Neviem, čo si o sebe myslíš, ale so mnou sa nebudeš baviť, akoby som bola nejaká štetka! A vyprosujem si, aby si si zo mňa robil žartíky, *Habibi*.“ Jeho prezývku som vyslovila ironicky, presladene a s grimasou.

Naklonil sa ku mne hrozivo ako lavína, čo ide zasypať

bezbranného lyžiara. Oči mal doširoka roztvorené a nebezpečne sa mu v nich zalesklo. Cítila som sa pri ňom malá a... slabá. Na sekundu som oľutovala svoj neovládateľný syndróm predbiehajúcej sa papule.

„Tak po prvé, pravidlá určujem ja, po druhé, tiež si vyprosujem, aby si sa so mnou bavila týmto štýlom, a po tretie, pre teba som pán Linton!“

Automaticky som od neho odskočila. „Budem sa sťažovať Sophii. Chcem iného redaktora,“ povedala som bez kriku a otočila sa na odchod. Potom mi však napadol argument, ktorý by som inokedy vymyslela až doma vo vani.

Nezaváhala som ani sekundu. „A ešte niečo. Oslovenie *pán* si musíš zaslúžiť. Nestačí ti na to vták medzi nohami,“ chrstla som mu víťazoslávne do tváre a opäť sa otočila na odchod.

Vtom ma schytil za ruku a pritiahol k sebe.